# RÅDETS YTTRANDE

## av den 22 januari 2002

## om Finlands uppdaterade stabilitetsprogram för 2001–2004

(2002/C 33/02)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR AVGETT DETTA YTTRANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1466/97 av den 7 juli 1997 om förstärkning av övervakningen av den offentliga sektorns finanser samt övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken [1], särkilt artikel 5.3 i denna,

med beaktande av kommissionens rekommendation, och

efter att ha hört Ekonomiska och finansiella kommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Den 22 januari 2002 granskade rådet Finlands uppdaterade stabilitetsprogram, som omfattar åren 2001–2004. Rådet konstaterar med tillfredsställelse att överskottet i de offentliga finanserna, som var större än väntat år 2000, beräknas ligga kvar på en relativt hög nivå under hela programperioden. Den offentliga skuldkvoten i förhållande till BNP förväntas fortsätta att minska, dock långsammare än tidigare beräknat. Rådet bedömer att det uppdaterade programmet är förenligt med de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken.

Enligt det makroekonomiska scenario som lades fram i 2001 års uppdaterade stabilitetsprogram kommer den ekonomiska tillväxten att mattas av kraftigt under 2001, främst till följd av den kraftiga minskningen av exportefterfrågan. Under de efterföljande åren förväntas BNP-tillväxten gradvis att öka för att mot slutet av perioden ligga nära den potentiella nivån. Även om det för närvarande råder stor osäkerhet beträffande de kortfristiga utsikterna tyder de flesta färska uppgifter på att konjunktursvackan nådde botten under andra halvåret 2001. Följaktligen framstår antagandet om en återhämtning från och med 2002 som rimligt. Detta är dock beroende av att sysselsättningen börjar öka som väntat, vilket i sin tur är beroende av återhållsamhet med löneökningarna.

Rådet konstaterar att enligt programmet kommer överskottet i den offentliga sektorns finanser att minska från den exceptionellt höga nivån år 2000 till en nivå på något över 2 % av BNP under perioden 2002–2004. Detta måste ses mot bakgrund av de stora överskott som noterades 2000 och 2001. Den beräknade minskningen av överskottet är delvis följden av den kraftiga nedjusteringen av BNP-tillväxten. Den beror dock även på inkomstskattesänkningar 2002 och på att utgifterna blir högre än väntat, vilket innebär en avvikelse från de medelfristiga ramarna för de statliga utgifterna. En sådan avvikelse hade också skett 2001. Rådet rekommenderar att utgiftstaken till fullo respekteras under de kommande åren och att en del av tidigare avvikelser korrigeras i samband med att riktlinjerna för statens utgifter ses över våren 2002. Dessutom välkomnar rådet den lagstiftning som nyligen antogs enligt vilken de lokala myndigheterna är skyldiga att ha balans i sina finanser på medellång sikt. Rådet rekommenderar att det noga kontrolleras att denna bestämmelse följs så att dess mål uppfylls. Med tanke på Finlands särskilda känslighet för ökningar av utgifter som har samband med att befolkningen blir allt äldre anser rådet att det är nödvändigt att behålla stora offentliga överskott på medellång sikt så att den offentliga skuldkvoten kan minska tillräckligt snabbt.

Rådet konstaterar att det förväntade överskottet i de offentliga finanserna ligger helt i linje med kraven i stabilitets- och tillväxtpakten under hela programperioden. Den beräknade konjunkturanpassade balansen för de offentliga finanserna på över 2 % av BNP bör dessutom ge en tillräckligt god marginal ned till referensvärdet på 3 % av BNP för det offentliga underskottet vid normala konjunktursvängningar.

Rådet välkomnar det uppdaterade programmets inriktning på fortsätta strukturreformer. Regeringens planerade åtgärder för att påbörja reformeringen av arbetslöshetsersättningssystemet välkomnas med tanke på den stigande arbetslösheten. Den planerade reformen utgör även ett bra komplement till de framgångsrika sänkningarna av skatten på arbete som kontinuerligt genomförts och som syftar till att minska den för närvarande höga beskattningen av arbete, vilket bör främja skapandet av nya arbetstillfällen. Ytterligare strukturreformer i den privata tjänstesektorn och på arbetsmarknaden skulle också främja skapandet av nya arbetstillfällen. Reformeringen av det privata pensionssystemet bör även slutföras som planerat.

[1] EGT L 209, 2.8.1997, s. 1.